

Sklad arhitekta Jožeta Plečnika

Plečnikova odličja za leto 2017

Galerija DESSA / april / maj 2017

Govor Miklavža Komelja na podelitvi Plečnikovih odličij v slavnostni dvorani Narodne galerije v Ljubljani, 18. 4. 2016

Spoštovani,

počastili ste me s povabilom, naj na tej slovesnosti spregovorim nekaj besed o arhitekturi – verjetno prav zato, da bi govoril nekdo, ki gleda na arhitekturno stroko od zunaj. Gotovo je mogoče od daleč videti konture neke stavbe jasneje, kot če smo nenehno v njej. Vprašanje pa je, ali je o arhitekturi kot taki sploh mogoče govoriti zares od zunaj. Ali nismo skoraj nenehno na tak ali drugačen način potopljeni v arhitekturo – in ali nas pri tem arhitektura ne oblikuje vsaj toliko, kot mi oblikujemo njo? Ne samo, da se kar naprej gibljemo v takih in drugačnih arhitekturah, te arhitekture so v nas, določajo naše gibe, določajo našo orientacijo, naša razpoloženja. Tisti gibi, ki jih v urbanem prostoru avtomatizirano izvajamo kot popolnoma samoumevne, so nenehno določeni s preseki urbanističnih in arhitekturnih planov, ne da bi bili mi na to sploh pozorni. Tu je zelo težko doseči neko neodvisnost. Mogoče bi se ji približali, če bi ravnali tako kot Richard Wagner, ki je imel manijo, da je tudi v odnosu do arhitektur iskal nove poti in je osupljal ljudi s svojim užitkom v akrobatskem plezanju po fasadah. Tako kot je v zahodni umetnostni tradiciji ultimativna scena strastne ljubezni, ki premaguje družbene ovire, scena plezanja po fasadi – scena plezanja na balkon.

Nekoč je bilo na fasadah običajno dovolj dekorja, za katerega se je bilo pri takem plezanju mogoče oprijeti. Kot vemo, je bil v dvajsetem stoletju modernistični prelom v arhitekturi povezan z razglasitvijo sorodnosti med ornamentom in zločinom. Kar je bilo razumljeno kot zavrnitev ornamenta. Pesniku je seveda po definiciji bližji zločin. Trenutno sistematično preučujem neobjavljene zapise Srečka Kosovela in v roke mi je prišel zapis, v katerem on izrecno piše o tem, kako ljubi ornament – zato, da se v njem ne razkrije.

Ampak v roke mi je prišel tudi njegov zapis o prihodnosti, kot so si jo v njegovem času zamišljali jugoslovanski avantgardisti, ki so se imenovali zenitisti – te prihodnosti seveda ni brez določenega tipa arhitekture: »arhitektura z matematično natančno izračunanostjo potreb, arhitektura za sobo, žep itd.« Danes se dejansko dogaja táko računanje – ampak ko potrebe matematično izračunavamo – oziroma pustimo, da jih izračunavajo razne »pametne« naprave –, se včasih pozabimo vprašati, kaj sploh je potreba. Flaubert je v nekem pismu Louise Colet napisal: »Aksiom: odvečno je prva od potreb.« Leon Battista Alberti v svojem častitljivem traktatu *De re aedificatoria* posebej poudarja, da je izvor arhitekture v potrebi; arhitekt s svojim delom zadovoljuje »najpomembnejše potrebe ljudi«. Ampak Alberti se zaveda, da potrebe niso nekaj naravno danega in fiksnega. Piše: »Menim, da so prvi arhitekti iznašli steber predvsem zato, da bi podpiral streho. Ko so stari mojstri bogatili svoje znanje, so začeli stremeti k višjim ciljem in iz marmorja snovati stebre, preklade in celo nadstropja in strehe, ki so učinkovito kljubovali času in zagotovili svojim snovalcem nesmrtnost.«

Jože Plečnik, po katerem se imenujejo odličja, ki bodo danes podeljena, je kot bistvo arhitekture videl prav razmerje do nesmrtnosti; dejal je: »Mi moramo znova oživiti misel na neumrjočnost.« V času, ko je bil trend funkcionalizem, je Plečnik razvijal koncepcijo večne arhitekture, *architecturae perennis*. S tem se je zavestno postavil v neko konfliktno pozicijo v razmerju do svojega časa – rekel je: »Moderni hočejo samo to, kar je nujno potrebno. (...) Jaz se ne zadovoljim s tem, ker sem še kos mistika(.)« To je bilo v nekem smislu izziv, klofuta splošnemu okusu. Plečnik si je upal mirno izjavljati celo stvari, ki lahko še danes zvenijo kot pravi škandal – recimo: »Corbusier, npr. negira sploh arhitek-

turo, arhitektura pomenja zanj socialno sredstvo: pomagati človeku!« Danes je seveda prav socialna problematika skrajno pereča – in Plečnikova izjava bi v tem kontekstu lahko komu zvenela neprijetno elitistično. Ampak ravno tukaj ne smemo biti površni – nikakor ne smemo misliti, da se Plečniku socialna problematika v arhitekturi ni zdela pomembna. Nasprotno; Plečnik je hotenje tistih, za katere je arhitektura socialno sredstvo, ki pomaga ljudem, občudujoče povezal z zapovedjo »Ljubi bližnjega!« – in dejal je, da je to »najlepše hotenje na svetu«, ampak vendar zanj niti to še ni bilo dovolj, da bi nečemu rekel arhitektura – kajti on je hotel arhitekturo, ki bi v nekem smislu segla onkraj sveta: »Po drugi strani pa pomenja arcus – arhitektura – nekaj, kar nas veže z nečim, kar stoji više od nas – kot mavrica, ki veže nekaj, kar je tostran življenja, z drugo stranjo.« Za Plečnika ravno to ni luksus, ampak nekaj, kar je celo bolj nujno od »nujno potrebnega«. In ko Alberti opiše pot od pridrževanja strehe k nesmrtnosti, to ni pot od potrebe k luksusu – ne, Albertijeva poanta je ravno v tem, da postane nesmrtnost temeljna potreba.

Kosovel pravi v svojem zapisu »Pomlajevanje«, da svojim telesnim potrebam ustreže človek kmalu, duševnim nikoli. Še preden je arhitektura zadostitev potrebi po strehi nad glavo, je za Albertija njen izvor v neki temeljni potrebi duše po grajenju; v njegovi knjigi *Profugium ab aerumna* ena od oseb pripoveduje, kako si, kadar jo muči nespečnost, pomaga s tem, da v svojem umu gradi zelo zapletene in nenavadno okrašene stavbe, preden zaspi; v *De re aedificatoria* pa Alberti vzklika, kako pogosto se nam zgodi, da tudi takrat, ko počnemo kaj drugega, v svojem umu nehote začnemo snovati zgradbe ... Na tak način je pesnik Ezra Pound v najtežjih trenutkih, ko je bil zaprt v kletki med kriminalci, sanjal o gradnji davnega mesta Ekbatana s terasami barve zvezd. Brez tega bi se sesul.

Svetloba, ki pada na stavbe nekega mesta, je drugačna, če so stavbe drugačne. Ne določa samo podnebje arhitekture, tudi arhitektura določa podnebje. Ko na primer gledam Plečnikovo Tromostovje, si vedno rečem, da je Ljubljana zaradi njega precej bližje Benetk, kot bi bila brez njega.

Kaj v arhitekturi sploh je funkcija? Spomnim se stališča svojega pokojnega deda Naceta Šumija, ki je svojo najboljšo energijo posvetil prav mišljenju o arhitekturi, glede historizma v arhitekturi devetnajstega stoletja: on je postavil tezo, da je celo historizem neke vrste funkcionalizem, ker izbira historičnih slogov ustreza simbolnim funkcijam: gotika za cerkev, renesansa za muzej, in tako naprej. To se mi zdi zelo lucidna teza, ki pa bi jo sam še stopnjeval in bi rekel, da nam zgodovina arhitekture nenehno kaže, kako so tudi tiste funkcije, ki jih imamo za najbolj naravno elementarne, obenem tudi že simbolno določene.

Pomislimo na temeljno biološko potrebo po zraku. Za Albertija je zrak bistvena komponenta arhitekture. Zanj je snovanje stavbe povezano s prepoznavanjem kvalitete zraka na določenem kraju – stavba mora biti taka, da bo omogočila njegov optimalen pretok. Danes pa se ravno ideja »ekološkega« sožitja z naravo v novih arhitekturah pogosto manifestira v tem, da je stavba čimbolj hermetično zaprta, da je zrak totalno izgnan – in vstopa v stavbo filtriran skozi »pametne« naprave. Skratka: celo režim zadovoljevanja najbolj elementarnih bioloških potreb, kot je temeljni odnos do zraka, ki ga dihamo, ne pomeni nečesa samoumevnega, ampak je v arhitekturni zasnovi posredovan preko neke simbolne koncepcije sveta.

Osebno mislim, da je v današnji arhitekturi včasih kar veliko monstrooznosti. Ampak nikakor ne nameravam izkoristiti slavnostnega trenutka za

izražanje svoje groze; kadar je arhitektura monstroozna, je to zato, ker s tem naredi vidno monstrooznost svojega časa. Pri arhitekturi je neverjetno fascinantno, kako je v njej jasno vidno tudi tisto, kar morda namerava skriti; tako arhitektura vedno znova v čutni nazornosti materializira družbene antagonizme – in če jih poskuša prikriti ali se od njih distancirati, jih naredi samo še bolj vidne. Nič ne pove o današnjem stanju Evropske unije več kot način, kako so njene upravne stavbe locirane v mestno tkivo Bruslja.

Zgodovina arhitekture in urbanizma nam kaže, da se arhitektura in urbanizem ne zadovoljujeta s svojim umeščanjem v svet, ampak hočeta svet vedno znova sama oblikovati. Ne smemo pozabiti na srednjeveške predstave o Bogu kot Velikem arhitektu univerzuma. Ne samo, da je arhitektura vselej družbeno določena – tudi sama oblikuje družbeno življenje. In ko spremljamo zgodovino predstav o idealnih družbah, kot so jih skozi stoletja artikulirale različne utopije, lahko vedno znova ugotavljamo, da gre v bistvu za opise imaginarnih mest in arhitektur. V arhitekturi se na poseben način srečujeta usoda in hrepenenje. Pri tem pa je zanimivo, da se kot tisto, kar naj bi v mnogih fantazijah predstavljalo ideal človeškega bivanja, vedno znova pokaže nekaj, kar preizkuša rob nevzdržnega in neživljivega. Sovjetski avantgardist Anton Lavinski je na primer sanjal o utopičnih lebdečih mestih iz stekla in – azbesta. Zanimivo je, da danes pogosto učinkujejo kot monstrooznosti prav izpolnitve včerajšnjih fantazij. Sem sodijo različne sanje o arhitekturi popolne transparence, ki so bile skupne avantgardistom in nadrealistom – ideal popolnoma prozorne stavbe, v kateri se vse vidi, je bil nekoč razumljen kot utopija totalnega javnega prostora, ki naj bi prevladal nad privatnim – ampak danes se ob prosojnih stavbah prej zdi, da dajejo videti ravno totalno prevlado pri-

vatnega nad javnim, ko obstaja samo še privatno in zato sploh ne čuti več potrebe, da bi se ograjevalo od javnega. Obenem so bile utopične fantazije o idealnih arhitekturah zelo pogosto tudi fantazije o idealnem nadzoru. Benthamova zamisel idealnega sistema nadzora je bila konceptualizirana kot idealni arhitekturni načrt.

Skratka, arhitektura je lahko nevarna zadeva. Tudi Adolf Hitler, ki ima pojutrišnjem stosedemindvajseti rojstni dan, si je – razumljivo – želel biti predvsem arhitekt.

Vse to ni argument proti arhitekturi – in tudi ni nekaj, kar bi morali odmisлити. Nasprotno: zavest o vsem tem naj bi v ljudeh, ki se posvečajo arhitekturi, stopnjevala zavest odgovornosti. Obenem pa nam zavest o vsem tem daje videti, da je iluzorno, če bi si arhitekturo predstavljali kot nekaj popolnoma nekonfliktnega in netravmatičnega. Plečnikova koncepcija arhitekture je bila v konfliktu s svojim časom ravno v tem, da je odkrito poudarjala travmatično jedro arhitekture kot take; njegova maksima je bila: »Če človek projektira neko stavbo, bi moral najti v njej tako idejo, da bi se tresel pred njo.« Plečnik je fanatično poudarjal, da je arhitektura umetnost – in s tem v zvezi je v knjigi *Arhitectura perennis* napisal: »Kdor množi umetnost, razmnožuje bolečino – nemara bi brez bolečine, brez trpljenja, ki je poezija krščanstva, ne bilo niti potrebe po iskanju lepote.« Plečnik se sklicuje na krščanstvo – sam mislim, da je on dojemal krščanstvo v njegovem zelo prvotnem, zelo nekonvencionalnem, če hočete, celo »anarhističnem« bistvu. Beseda treznost je bila zanj psovka; učencem je rekel: »Kadar kaj začnete delati, morate biti pijani, pa ne od alkohola.« Mislim, da je tisto, kar njegovo arhitekturo najgloblje povezuje s temeljnim sporočilom krščanstva, zavest, da lahko kamen, ki so ga zidarji zavrgli, postane vogelni kamen. In

KONČNO POROČILO STROKOVNE ŽIRIJE ZA IZBOR PLEČNIKOVIH ODLIČIJ ZA LETO 2017

Obrazložitev

Člani strokovne žirije za izbor Plečnikovih odličij za leto 2017 na podlagi prispelih predlogov ugotavljamo, da je arhitekturna kultura v Sloveniji na vse višji ravni. Zdi se, da se v duhu arhitekturne ustvarjalnosti Jožeta Plečnika večja število projektov, ki zrcalijo spoznanje, da je dobra arhitektura tista, ki zmore v težavnih razmerah s skromnimi razpoložljivimi sredstvi slabosti spreminjati v presežke in v kateri se materialnost in duhovnost povezujeta brez ostrih cezur. Z optimizmom nas navdaja spoznanje, da je uresničenih vse več arhitekturnih nalog, ki povezujejo vse ljudi, ki prispevajo k manjšanju družbenih razlik in ki opozarjajo na pomen varovanja naravnih prostorov in kulturne zapuščine. Opažamo, da kvantiteto ter obsežnost arhitekturnih realizacij vse bolj nadomeščata kakovost in odgovornost do skupnih dobrin. Na arhitekturnem področju je znova vse več priložnosti, tudi za najmlajše generacije ustvarjalcev, ki se zavedajo, da arhitekturno udejstvovanje ni samo sebi namen, da zmore upoštevati tudi druge strokovne discipline in da odraža predvsem razumevanje do potreb širšega prostora.

Na razpis za Plečnikova odličja za leto 2017 je prispelo 44 predlogov, od tega 27 predlogov za izvedene zgradbe in ureditve, 8 predlogov za dela s področja arhitekturne publicistike in 9 predlogov za študentska priznanja.

Strokovna žirija je v nepopolni štiričlanski sestavi začela delovati na seji 21. februarja 2017 ter se seznanila s statutom, značajem dela in prispelimi predlogi.

V popolni sestavi se je žirija prvič sestala 6. marca 2017. Za predsednika je izvolila izr. prof. dr. Igorja Sapača, pregledala vse prispele predloge, določila kriterije za strokovno vrednotenje, predloge razvrstila v šest vsebinsko zaokroženih sklopov ter med 27 predlogi za izvedene zgradbe in ureditve izbrala 9, ki si jih je v nadaljevanju dela ogledala na terenu. Izbor je bil opravljen soglasno in na podlagi argumentacije, ki jo je za vsakega od prispelih predlogov podal vsak član žirije samostojno.

Terensko delo žirije je potekalo 6., 10. in 11. marca 2017 ter je obsegalo natančen ogled devetih izbranih stavb oziroma lokacij.

V torek, 14. marca 2017, se je žirija sestala na zaključni seji in sprejela sklep o dokončnem izboru del za Plečnikova odličja za leto 2017, ki bo 20. marca 2017 predlagan skupščini Sklada arhitekta Jožeta Plečnika v potrditev.

Žirija je za odličja predlagala tista arhitekturna dela, za katere meni, da predstavljajo trajno vrednoto in med prispelimi predlogi v največji meri zrcalijo inovativnost v odgovornosti do slovenske družbe in do prostora, v katerem živimo.

Na seji skupščine Plečnikovega sklada, 20. marca 2017, je skupščina sprejela predlog odličij, ki ga je pripravila žirija.

zato, da je z njimi lahko vzdržan kaos, ki ga Plečnik prepozna v osrčju vsakega reda; kot je leta 1898 pisal bratu iz Firenc: »Saj je kaos vsa tvarina in bo vedno.« Lahko bi rekli, da za Plečnika med kaosom in redom ni nepremostljivega nasprotja; to sta zanj dva modusa iste eksistence, razpete med usodo in hrepenenjem. Danes govorimo o »sonaravnosti« arhitekture. Plečnik tu ni iskal iluzije neke dokončne pomiritve, ampak se je znal pokloniti temu, čemur pravimo narava, ravno s tem, da je njegova arhitektura v sebi vzdržala neko neukrotljivost.

Projektiral je mostove in celo monumentalne rečne zapornice, ampak vendar si ni mogel kaj, da nekoč ne bi izrazil svojega navdušenja nad Savo, ki je »kot dobra devica vse mostove podrla«. To je Plečnik.

Mislim, da za to, da bi razumeli Plečnikovo misel o tem, kako naj bi nas arhitektura vezala z nečim, kar je višje od nas, ni nujno potrebno, da bi imeli njegovemu soroden religiozni svetovni nazor. Osebno se mi je ta vloga arhitekture najlepše razodela na čisto čutno nazorni ravni v neki izkušnji, ko sem pred leti v Rimu v nekem poletnem popoldnevu, ko je divje deževalo, stopil v Pantheon – in je skozi okroglo odprtino v kupoli lil velikanski steber dežja in se razlival po tleh. Arhitektura Pantheona je ta dež oblikovala v steber. Ki ni bil steber Pantheona. V tistem trenutku je bila arhitektura Pantheona tu, da je evocirala neko drugo, neizmerno večjo arhitekturo, ki jo je nosil ta steber.

Mogoče bi bila lahko ena od sublimnih nalog arhitekture – vzdržati, kar nosi ta divji steber iz dežja. Hvala vam za vašo pozornost – in dovolite, da vnaprej z občudovanjem izrečem čestitke nagrajenkam in nagrajencem!

Miklavž Komelj

zavest, ki jo je izrazil v naročilu učencem: »Vedite pa, da boste napravili le takrat nekaj, kadar boste delali kot otroci.«

Plečnik z arhitekturo noče vzpostavljati iluzije človekove popolne prilagoditve svetu; njegova vizija arhitekture pomaga zelo dostojanstveno vzdržati neko temeljno neprilagojenost.

To so nekateri v njegovem času težko sprejeli. Tudi nekateri učenci so bili ob njem zbegani; bil je celo čas, ko so se nekateri skoraj sramovali, da so bili Plečnikovi učenci. Plečnik pa je mirno rekel: »Sevé stojim 500 let zadaj, v resnici pa sto let naprej.« To ni bilo zanikanje časa, ampak, ravno nasprotno, izročitev arhitekture času samemu; dejal je: »Arhitektura se ne uveljavlja in razveljavlja z govorom človeka, ampak po tistem nepojmljivem in skrivnostnem, ki se imenuje čas.«

Moja teza je, da je morda šele danes napočil čas, ko se je mogoče resnično učiti od Plečnika. Danes, ko to učenje ne more biti več povezano s posnemanjem njegovega osebnega stila, danes, ko njegova silovita karizmatična osebnost ne more več pomeniti blokirajočega pritiska, ki so ga včasih občutili nekateri njegovi učenci. Danes se lahko onkraj vsega tega učimo v Plečnikovi arhitekturi prepoznavati neko sporočilo, ki je v temeljnem odnosu do sveta. Ta odnos je v nepristajanju na kakršnokoli inercijo. Za Plečnika je bilo bistvo ustvarjanja v notranjem konfliktu; dejal je: »Samo duševni boj nas ohranja mlade. Star sem že, pa sem mlad, ne znam plesati, pa venomer plešem.« Plečnik v zvezi z arhitekturo govori tudi o glasbi. V tej zavesti se v Plečnikovi arhitekturi vsa teža vzpostavlja samo zato, da je lahko premagana. Ko se poglobimo v njegovo na prvi pogled klasicistično arhitekturo, lahko v njej odkrivamo nenehno sprevračanje ustaljenih razmerij. Kot da so elementi klasicizma tu predvsem

Plečnikova nagrada

Materinski dom Ljubljana

Avtorji: Rok Jereb
Blaž Budja
Nina Majoranc

Plečnikovi medalji za aktualno realizacijo

Nogometni center Brdo pri Kranju

Avtorji arhitekture:

Tomaž Krušec
Lena Krušec
Vid Kurinčič

Avtorja krajinske ureditve:

Ana Kučan
Luka Javornik

Hiša na Bledu

Avtorji: Aleksander Lužnik
Ana Ocvirk Šafar
Monika Fink Serša

Plečnikovi medalji za prispevek k bogati tvni arhitekturne kulture

Prenova palače na Krekovi ulici 2 v Mariboru za
potrebe Fakultete za gradbeništvo, prometno
inženirstvo in arhitekturo Univerze v Mariboru

Avtorja: Janko. J. Zadavec
Uroš Lobnik

Revija OUTSIDER

Avtorji: Nina Granda
Matevž Granda
Tinka Beltram Prekovič
Miloš Kosec
Petra Čeferin

Študentsko Plečnikovo priznanje

Senzorialno doživljanje arhitekture odmika, Idejna
zasnova Hiške-iz-kamna na Lobjorju (magistrsko delo)

Študent: Tadej Juranovič
Mentor: doc. Mitja Zorc
Somentor: doc. dr. Sebastjan Vörös

Nominacije

Objekti v naravnem rezervatu Škocjanski zatok, Koper

Avtorji arhitekture:

Robert Potokar
Janez Brežnik
Urša Komac
Špela Kuhar
Ajdin Bajrovič
Mateja Šetina

Avtorica krajinske arhitekture:

Urša Komac

Hiša Dimnik v Logatcu

Avtorja: Aljoša Dekleva
Tina Gregorič

Prenova domačije Vrlovčnik v Matkovem kotu

Avtorji: Rok Žnidaršič
Jerneja Fischer Knap
Žiga Ravnikar

Knjižna zbirka TPA – Teoretska praksa arhitekture

Avtorji zbirke/člani uredniškega odbora:

Rado Riha
Tadej Glažar
Peter Šenk
Petra Čeferin

Oblikovalec zbirke:

Aljoša Kolenc

Člani strokovne žirije:

Igor Sapač - predsednik
Nejc Černigoj
Tanja Simonič Korošak
Urša Vrhunc
Maša Živec

Utemeljitev predlogov za Plečnikova odličja

Plečnikova nagrada
Materinski dom Ljubljana

Avtorji: ROK JEREB, BLAŽ BUDJA, NINA MAJORANC

Jeseni 2016 odprto poslopje na Jarški cesti 23 v Ljubljani je nadomestilo starejšo manjšo stanovanjsko hišo, ki je stala v arhitekturno zelo slabo prepoznavni soseski večinoma enodružinskih hiš na obrobju Ljubljane. Novogradnjo, namenjeno predvsem materam z otroki, ki zaradi socialne ali stanovanjske stiske ne morejo zagotoviti ustreznega okolja za otroke, sta omogočila Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve ter Mestna občina Ljubljana. V stavbi je prostora za 25 uporabnic in uporabnikov. Poslopje je zasnovano na pravokotni talni ploskvi in kompozicijsko sestavljeno iz dveh osnovnih volumnov, ki sta dodatno artikulirana z zamiki, terasami in strešnima poševninama. Arhitekti so ustvarili stavbno zasnovo, ki na domisel in inovativen način združuje tipologijo javnih poslopij in družinskih hiš. Dokaj veliko poslopje se s stavbno maso, razmerji, oblikami in uporabljenimi materiali

VZHODNA FASADA

JUŽNA FASADA

SEVERNA FASADA

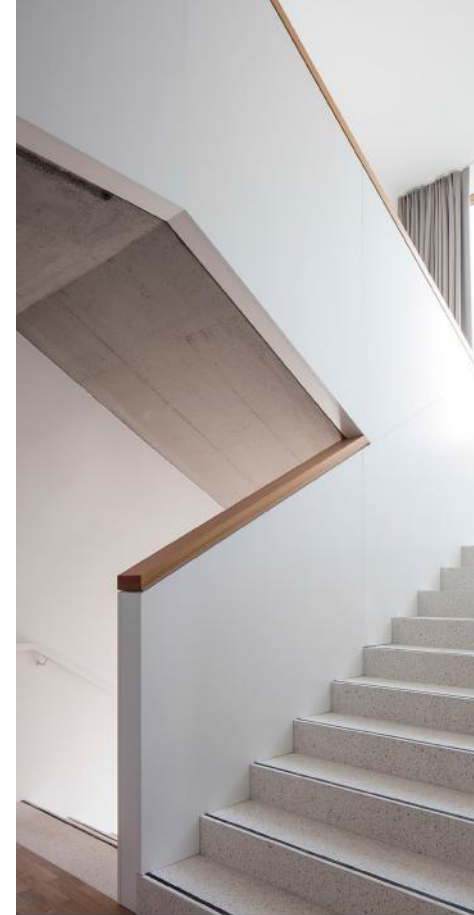

ZAHODNA FASADA

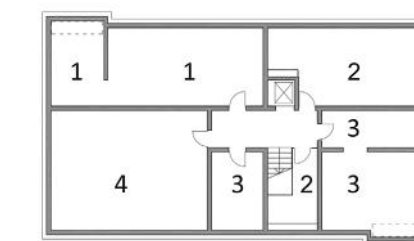

dobro prilaga drobnejšemu merilu sosednjih stanovanjskih hiš, ga obenem vsebinsko bogati in formalno nadgrajuje. Zunanjščina je naglašena z uporabo strukturiranih elementov belega vidnega betona in kopelitnega stekla ter na simbolni in fizični ravni ustvarja varen ovoj, že skoraj oklep, ki stavbo ločuje od njene okolice ter obenem odpira razmišljanja o pomenu stavbnega ovoja, teksture in svetlobe, materiala in materialnosti. V notranjščini je nekoliko grob izraz zunanjščine nadomeščen z mehkim prepletanjem mikroambientov, ki stanovalcem ponujajo visoko stopnjo bivalnega udobja. Velika pozornost je namenjena raznolikemu odpiranju bivalnih površin in pogledov proti naravni svetlobi ter oblikovanju fluidnega in dvoetažno razgibanega skupnega prostora stavbe. Prostori za druženje se spretno prepletajo s komunikacijskimi površinami in so zasnovani kot njihova razširitev, kot zalivi, ki omogočajo svobodno izbiro uporabe za druženje, počitek, individualno ali skupinsko delo. Intimne družinske sobe so v skladu s celotno zasnovo stavbe dovolj prostorne in oblikovane tako, da izražajo individualnost njihovih prebivalcev. Razmerja med skupnimi in zasebnimi prostori so odlično uravnotežena in na eni strani spodbujajo skupnostno, na drugi pa zasebno in neodvisno življenje posameznih družin. Osnovno stavbno zasnovo nadgrajuje interior z arhitekturno dosledno, skrbno in bistroumno zasnovanimi ambientmi, elementi opreme in detajli.

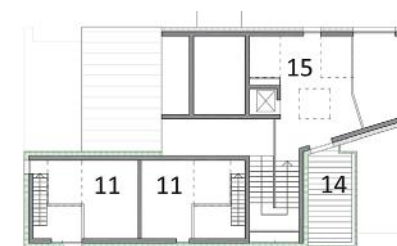
Žirija meni, da nov materinski dom v Ljubljani odlikuje skladnost na vseh ravneh. Ambiciozna arhitektura nikakor ni patetična ali nepotrebno ikonizirana. Novo arhitekturno telo je prostorsko in vsebinsko navzven odlično umeščeno v obstoječe stanovanjsko tkivo, navznoter pa s sredstvi spretnega prostorskega oblikovanja začasnim stanovalcem zmore povrniti izgubljeni občutek doma,

PRITLIČJE

KLET

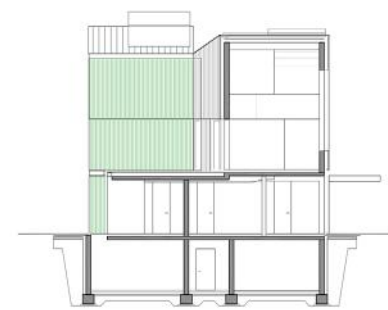
MANSARDA

1. NADSTROPJE

varnosti in dostojanstva. Označiti jo je mogoče kot sproščeno in optimistično arhitekturno stvaritev, ki dopusti življenju, da stopi v ospredje. Zapisati smemo, da je to stavba, v kateri nihče ni zares doma, a se v njej lahko vsi počutijo kot doma. Kot takšna postavlja stavba Materinskega doma v Ljubljani nove standarde za uveljavitev tipologije tovrstnih stavb, hkrati pa tematizira aktualna vprašanja poslanstva arhitekture v sodobni družbi. Zaradi vsega zapisanega prejme Materinski dom Ljubljana Plečnikovo nagrado za leto 2017.

PREREZ B-B

PREREZ A-A

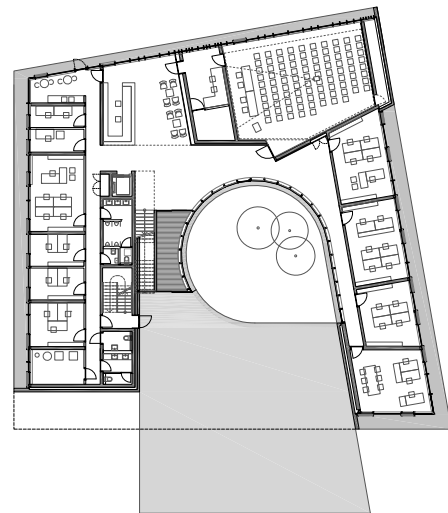
Plečnikova medalja za aktualno realizacijo
Nogometni center Brdo pri Kranju

Avtorji arhitekture: TOMAŽ KRUŠEC, LENA KRUŠEC, VID KURINČIČ
Avtorja krajinske ureditve: ANA KUČAN, LUKA JAVORNIK

Če je nogomet kralj športa in so športniki naši ambasadorji na tujem, si zasluži Nogometna zveza Slovenije za sedež stavbo, ki bo v svoji arhitekturni pojavnosti dosegala raven reprezentančnosti, ki pritiče najpomembnejšim državnim ustanovam. Zdi se, da je takšno stališče botrovalo izboru lokacije znotraj najminimantnejšega slovenskega protokolarnega kompleksa, nato pa vodilo avtorje arhitekturne in krajinske zasnove k za slovenske razmere netipični ambicioznosti in monumentalizmu, ki zahtevata dobro mero avtorske samozavesti in ustvarjalnega poguma.

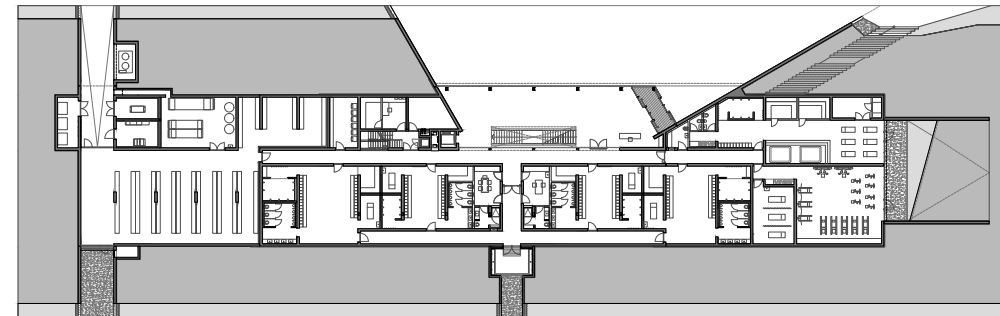
Stavbi, ki sestavljata nogometni center, kljub zapisanemu nista izstopajoči ali razdiralni do prostora, v katerega sta umeščeni. Nasprotno, v občutljivo naravno okolje sta vstavljeni tankočutno in precizno, z upoštevanjem njegovih obstoječih kakovosti ter grajenih in krajinskih prostorskih osi. Znotraj parkovnega območja gradu Brdo pri Kranju deluje-

ta tako, kot da bi tu stali že od nekdaj ali da bi mesto zanj predvideli že nekdanji oblikovalci grajskega kompleksa.

Stavbi določa monumentalna prezenca, ki jo poleg programa zahteva sam genius loci oziroma značaj lokacije. Dosežena je z minimalističnim oblikovnim pristopom, v katerem pa so osnovne arhitekturne prvine nadgrajene na način, ki daje stavbama eleganco, lahkotnost in igrivost. Asketski beli beton tako v notranjosti dopolni toplina lesa; naglašeni rastri vertikal na fasadi z neenakomernim ritmom vstopajo v dialog z drevesnimi debli okoliškega gozda; čiste linije iz ravnih prehajajo v napete krivulje in opozarjajo na panoramo gorskih verig.

Stavbi sta zasnovani kot opazovalnici, zato so njune zunanje stene dematerializirane v stekleno opno. Stavba sedeža Nogometne zveze Slovenije je opazovalnica narave navzven in navznoter, saj naravo v osrednjem atriju tudi sprejme vase. Objekt s tribunami in VIP-ložo pa je predvsem opazovalnica igre, zato pogled na nogometno zelenico uokvirji, bolj posvetne funkcije – slačilnice in druge servisne prostore – pa diskretno zakrije s travnato brežino.

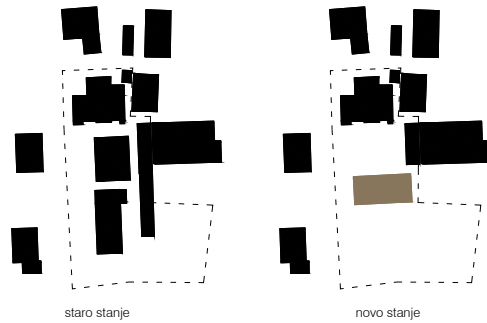

Arhitekturna in krajinska zasnova Nogometnega centra Brdo pri Kranju izkazuje zavedanje o pomenu, ki ga imata v polju narodove kulture tako šport kot arhitektura. V občutljivo območje naravne in kulturne dediščine vstopa samozavestno, a preudarno, zato prejme Plečnikovo medaljo za leto 2017.

Plečnikova medalja za aktualno realizacijo
Hiša na Bledu

Avtorji: ALEKSANDER LUŽNIK, ANA OCVRK ŠAFAR, MONIKA FINK SERŠA

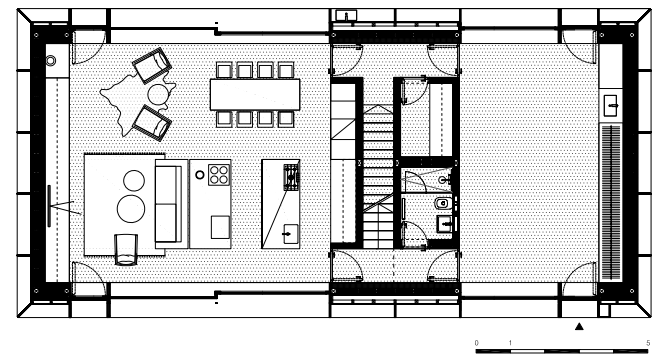
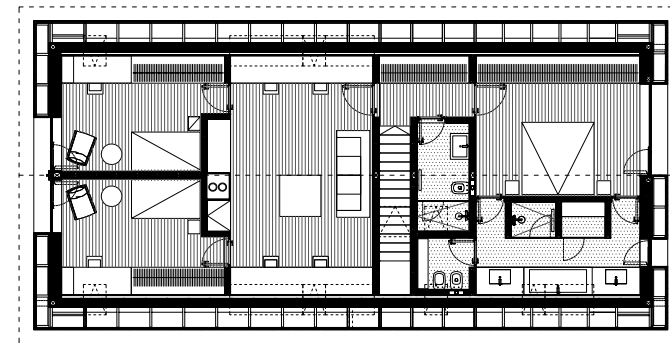

Lesena hiša za mlado družino je nastala kot nadomestek za arhitekturno neprepoznavno značilno slovensko hišo iz druge polovice 20. stoletja. Skladna in pregledna zasnova, ki tvori povezavo med vrtom in starim kmečkim dvoriščem, je brez potratne rabe materialov in konstrukcij zmožna združiti zelo preproste in po drugi strani zelo kompleksne arhitekturne rešitve ter je postala nov kakovosten poudarek v svojem okolju. Arhitekti so spretno povezali izročilo tradicionalnega stavbarstva tega območja s sodobnimi bivalnimi potrebami ter trendi trajnostne lesene gradnje. Tako je nastala prijazna ter toplo učinkujoča podolžna stavba z dvokapno streho, ki je na zunanjsčini duhovito zaznamovana z lesenimi vgradnimi omarami oziroma policami ter svobodno kompozicijo strešnih oken, v notranjsčini pa jo določa zlasti osrednji skupni družinski prostor, ki v funkcionalno in oblikovno celoto združuje dnevno sobo, kuhinjo in jedilnico ter se brez močne cezure preliva v zunanje vrtno in dvoriščne površine ob bočnih stranicah hiše. Umestitev hiše in njeno odpiranje navzven omogočata transparentnost, prehajanje in uveljavitev sodobnih vzorcev bivanja tudi v vrtu.

Tako zasnovana hiša uvaja v slovensko arhitekturno misel svežino in alternativni pogled na arhitekturno estetiko, saj se namesto h konceptualni izčiščenosti oblike in detajla obrača h kompozicijski interpretaciji življenjskega vsakdana. Ta je navzven razvidna predvsem skozi skorajda subverzivno zasnovan stavbni ovoj, ki je obenem kritika in poklon slovenskemu odnosu do zunanjega prostora družinskih hiš. Hiša povsem brez predsodkov, še več, programatično ponosno odraža sproščenost in netendencioznost naročnika in arhitektov, katerih namen, se zdi, je bil materializirati domačnost do mere, ki presega arhitekturno estetiko, vsaj tisto, na prvi pogled pričakovano v kompoziciji, detajlih

in materialih. Uporabnostno in navadno se zmoreta odraziti v nepričakovanem, a natančno načrtovanem in na več nivojih domišljenem rezultatu intimne arhitekturne poetike vsakdanjega. Slednja nas privede do vzpostavitve Doma kot notranjega dogodka, ki ga arhitektura s svojo atmosfero vzpostavlja, ne da bi želela biti v ospredju.

Zaradi tankočutne prostorske umestitve, uravnotežene zasnove zunanjega in notranjega prostora, inovativne interpretacije ovoja ter smiselne in učinkovite uporabe materialov in konstrukcij hiša na Bledu prejme Plečnikovo medaljo za leto 2017.

Plečnikova medalja za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture

Prenova palače na Krekovi ulici 2 v Mariboru za potrebe Fakultete za gradbeništvo, prometno inženirstvo in arhitekturo Univerze v Mariboru

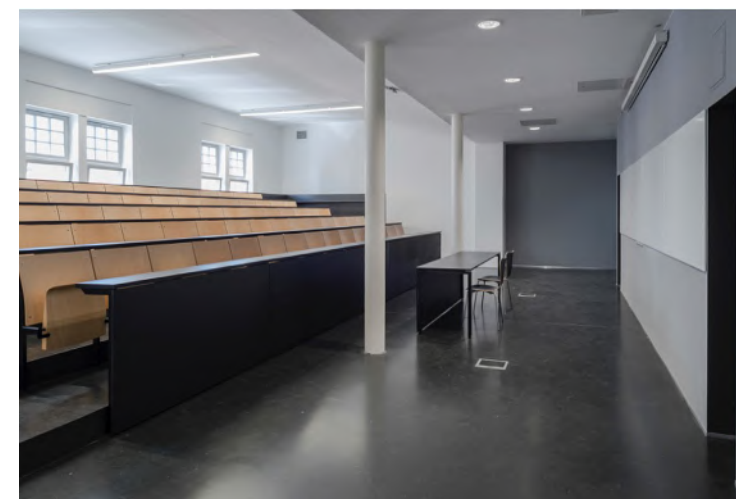
Avtorja: JANKO. J. ZADRAVEC, UROŠ LOBNIK

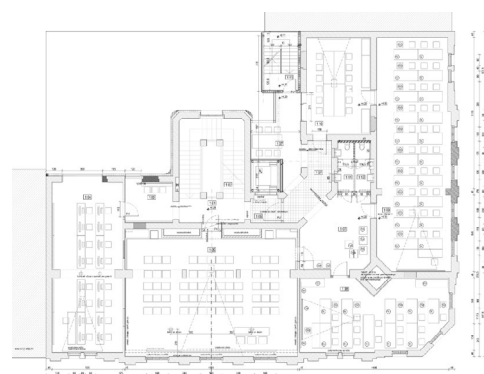
Tik pred prvo svetovno vojno je ob enem najuglednejših trgov mesta Maribor nastala bančna palača arhitektov Friedrigerja in Czeikeja, ki predstavlja eno izmed temeljnih del arhitekture zgodnjega 20. stoletja v Mariboru in tudi v širšem prostoru. V letu 2012 je Univerza v Mariboru odločila, da stavbo, v kateri je bil med letoma 1975 in 2000 umeščen tudi rektorat, pozneje pa je bila dolgo skoraj povsem prazna, nameni Fakulteti za gradbeništvo, prometno inženirstvo in arhitekturo oziroma predvsem Oddelku za arhitekturo. Arhitekta prenove sta programsko transformacijo in prostorsko preurejanje s širitvijo kapacitet stavbe snovala z namero, da brez večjih posegov v osnovne arhitekturne prvine ter v temeljno tlorisno zasnovo ohranita čim večji delež historične strukture, obenem pa zagotovita čim bolj kakovostne prostore za znanstveno izobraževalno, raziskovalno in umetniško dejavnost. S premišljenimi posegi so v vseh etažah stavbe nastala nova dodatna komunikacijska vozlišča, ki omogočajo neformalno druženje in priložnostno uporabo za razstavne in druge namene. Oblikovno prenovo v notranjščini uspešno povezuje enovit pristop s črno-belimi koloriti, ki se navezuje na ohranjene originalne tlake.

nim danostim s premišljenim pristopom v historičnem okviru zagotoviti vse, kar potrebuje sodobna univerzitetna stavba, in obenem preseči tudi nivo utilitarno-funkcionalne prenove. Palača kljub novi namembnosti ohranja značaj individualno prepoznavne reprezentativne urbane stavbe z družbeno pomembno javno vsebino. S prenovo se je povečala njena kulturnozgodovinska vrednost, obenem pa je bil storjen pomemben korak naprej v kontekstu trajnostne revitalizacije mestnega središča.

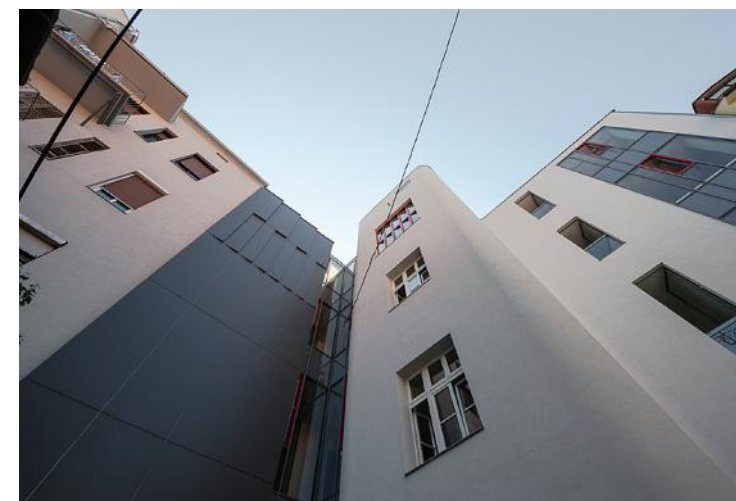
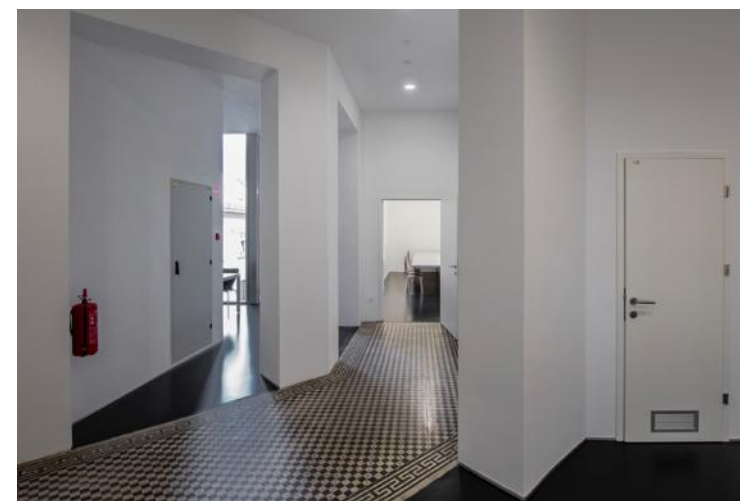
Prenova palače na Krekovi ulici 2 v Mariboru odpira nove poglede na problematiko revitalizacije pomembnih arhitekturnih stvaritev iz 19. in 20. stoletja na Slovenskem, vzgojno poudarja pomen ponovne uporabe obstoječega praznega stavbnega fonda in obenem prispeva k uveljavljanju arhitekturne stroke ter zagotavlja, da bo arhitekturno izobraževanje v Sloveniji še bolj prepoznavno, uravnoteženo in učinkovito. Zato projekt prenove palače na Krekovi ulici 2 v Mariboru prejme Plečnikovo medaljo za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture za leto 2017.

1. ETAŽA

Arhitekta prenove sta prepoznala brezčasno arhitekturno kakovost stavbe ter pokazala, da je mogoče ob upoštevanju konservatorskih izhodišč z vso skrbnostjo nadaljevati delo dveh strokovnih kolegov izpred enega stoletja ter obenem dosledno uveljaviti lastne kreativne usmeritve tako, da se spremenijo v subtilno kreativne arhitekturne posege. Ključni poudarek prenove ter širitve kapacitet palače je bil vezan na smotrnost vsebinske revitalizacije in ne npr. na muzealizacijo ali celo na avtorsko prevladujočo predelavo z obsežnimi uničujočimi gradbenimi posegi in preambicioznimi oblikovnimi poudarki. Arhitekta sta dokazala, da je mogoče navkljub omejenim prostorskim in denar-

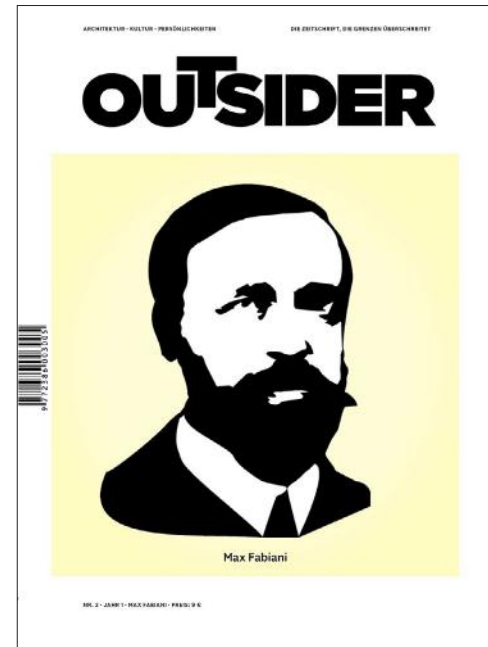
Plečnikova medalja za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture
 Revija OUTSIDER

Avtorji: NINA GRANDA, MATEVŽ GRANDA, TINKA BELTRAM PREKOVIČ, MILOŠ KOSEC, PETRA ČEFERIN

Revija in spletni portal Outsider je nov slovenski medij o kulturi in družbi, ki si prizadeva za poznavalski in hkrati distanciran pogled na prostor. Čeprav za njegov obstoj skrbi ekipa arhitektov, ne gre za revijo o arhitekturi, temveč za publicistiko o prostoru in njegovih angažiranih ustvarjalcih. Vsebina oscilira med arhitekturo in umetnostjo, kulturo in družbo in cilja na razgledanega bralca z afiniteto do lepote. Outsiderjev uspeh je v ravnovesju nasprotij; je digitalno hiter in analogno počasen, komunicira s kultiviranim verbalnim in likovnim jezikom, o kulturi govori lahkotno in intelektualno, informira strokovno in nagovarja širšo ljubiteljsko javnost, medij obravnava kot arhitekturo in arhitekturo kot medij, tematizira nova stara vprašanja in obratno, je insajdersko poznavalski in outsider-sko distanciran.

Za inovativnost pri širjenju zavedanja o arhitekturi in prostoru v kontekstu širše kulture in širše javnosti ter za vztrajnost na vsebinski in finančni neodvisnosti revija Outsider prejme Plečnikovo medaljo za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture za leto 2017

Študentsko Plečnikovo priznanje
Senzorialno doživljanje arhitekture odmika, Idejna zasnova Hiške-iz-kamna na Lobjorju (magistrsko delo)

Študent: TADEJ JURANOVIČ
Mentor: doc. MITJA ZORC
Somentor: doc.dr. SEBASTJAN VÖRÖS

Avtorjev inovativni pristop k arhitekturnemu snovanju se usmerja k razbiranju širšega krajinskega konteksta ter njegovega senzoričnega in senzorialnega doživljanja. Nadalje izkazuje ročnost v projektiranju, aktualizira vpletenost v izvedbo prenove in kaže poslušnost za premišljeno oblikovanje detajla. Z raziskovanjem novih bivanjskih vzorcev poskuša pojasniti arhitekturo odmika. Preizkusi izkušnjo prvinskega bivanja in prvobitnosti arhitekture ter njenega snovanja.

Na jasnih teoretskih izhodiščih je avtor zastavil svoj šestmesečni arhitekturno bivanjski eksperiment v Hiški v gozdu, na podlagi lastnih doživljanj in premišljanj pa preizkusil spoznanja v načrtovalski nalogi prenove Hiške iz kamna.

Pristop je neposreden, iskren, in skuša razumeti arhitekturo, prenovo in bivanje kot del življenja, ki ga

je mogoče preizkusiti in izpeljati samo z bivanjem ter neposredno, fizično izkušnjo prenove.

Z aktualizacijo arhitekta kot neposredno vpletenega akterja prenove in bivanja je avtor dokazal, da sta v arhitekturnem snovanju pomembna tako rezultat kot tudi proces. S prikazanim pristopom je zastavil bistvena vprašanja ter odgovoril poetično in suvereno, z aktivnim doživljanjem arhitekturne premene skozi čas ter s posvečanjem detajlom.

Žirija je nagradila avtorjev subjektiven, izkustven pristop k razmisleku o arhitekturi, ki ga je uspešno izvedel tudi na ravni arhitekturnega snovanja. Delo odraža odklop od ustaljenih načrtovalskih metod in kaže na avtonomno strokovno osebnost mladega arhitekta ter zato prejme študentsko Plečnikovo priznanje.

Nominacije

Nominacija za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo
Objekti v naravnem rezervatu Škocjanski zatok, Koper

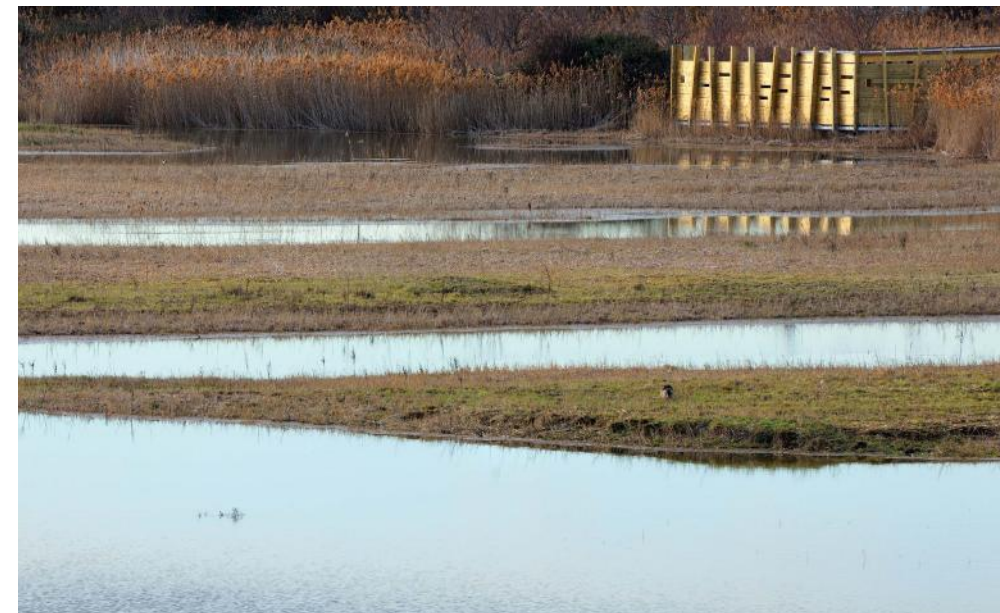
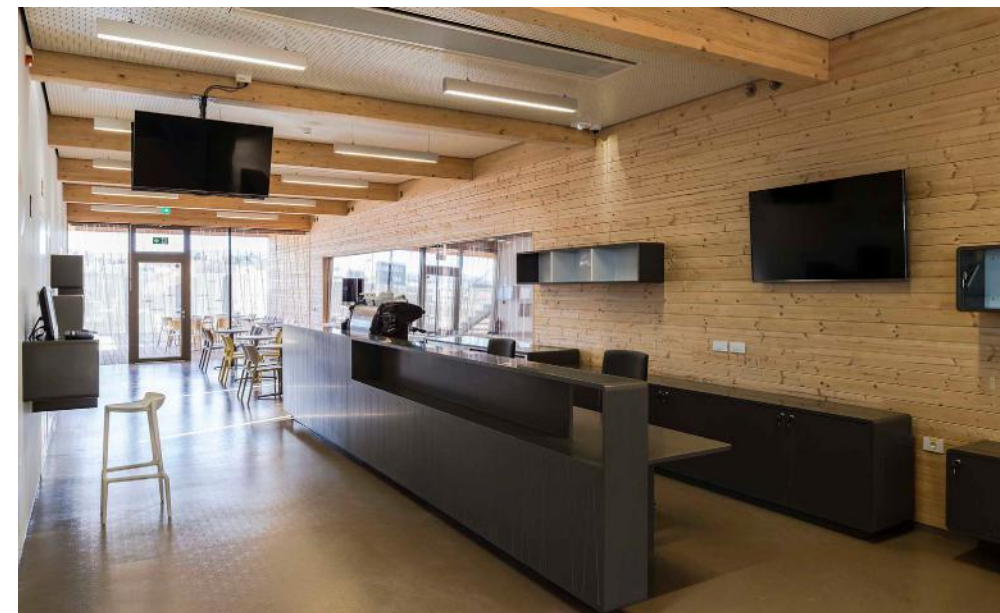
Avtorji: ROBERT POTOKAR, JANEZ BREŽNIK, URŠA KOMAC, ŠPELA KUCHAR, AJDIN BAJROVIĆ,
MATEJA ŠETINA arhitektura
URŠA KOMAC krajinska arhitektura

Z dokaj obsežnimi in skrbno pretehtanimi arhitekturnimi posegi se je devastirano območje Škocjanskega zatoka na obrobju Kopra prelevilo v urejen oziroma dobro zavarovan naravni rezervat in v območje, ki ga je mogoče deloma dojemati tudi kot parkovno površino mesta Koper. Temeljno izhodišče ureditve območja naravnega rezervata je strateška umestitev informacijskega centra s spremljevalno infrastrukturo; nova podolžna glavna stavba je zasnovana kot cezura in obenem kot povezovalni člen med urbaniziranimi območji na obrobju Kopra in naravnim rezervatom. Stavba je obenem začetek in konec krožne sprehajalne poti, ki je speljana na obodu rezervata in ki jo dopolnjujejo manjši leseni paviljonski objekti, namenjeni opazovanju ptic in varovanju naravne in kulturne krajine. Prostorski, oblikovni in vsebinski antipod horizontalno naglašene glavne stavbe, ki se smiselno navezuje na tipologijo sosednjih poslovnih poslopij na širšem območju Luke Koper, je cilindrično oblikovani večji razgledni paviljon na jugozahodnem robu območja rezervata, ki se navezuje na tipologijo bližnjih infrastrukturnih objektov na območju Sermina in ki v notranjščini vključuje udobno spiralno vertikalno komunikacijo. Vse stavbe povezuje uporaba lesa, tako konstrukcijsko kot tudi pri oblikovanju fasad in interjerja. Za celovito izpeljano arhitekturno oblikovanje je značilno izmenjavanje transparence in zastiranja ter igra vertikalnih in horizontalnih potez ter spogledovanje s teksturami in barvami trav in druge vegetacije v rezervatu. Lesene strukture se ne poskušajo povsem preliti v naravne prvine rezervata, temveč so dovolj prepoznavne arhitekturne intervencije z lastnim oblikovnim jezikom, obenem pa so skladne z bogato členjenim značajem krajinskih struktur. Tako zasnovani objekti pomembno doprinašajo k zavesti, da je z bistroumno uporabljenimi arhitekturnimi sredstvi mogoče učinkovito ustaviti nadaljevanje devastacije večjih

območij in s primernimi ukrepi slabosti spremeniti v prednosti.

Za uspešno opravljeno nalogo redefiniranja roba in stika naravnega rezervata s slabo definiranim robom suburbanega Kopra ter zaradi zadržanega in skladnega vzpostavljanja dialoga točkovnih arhitekturnih intervencij z naravnim krajinskim kontekstom so objekti v naravnem rezervatu Škocjanski zatok v Kopru nominirani za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo.

Nominacija za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo
Hiša Dimnik v Logatcu

Avtorja: ALJOŠA DEKLEVA, TINA GREGORIČ

Hiša Dimnik je zasnovana kot monoliten, ekstrudiran prerez, ki določa arhetipsko telo in v lesen fasadni ovoj ovije vse, tudi dimnik. Odprtine so kadrirane tako, da v notranjost zajemajo svetlobo in dolge poglede – prečno, skozi in navzgor. Narejena je po meri, manufakturno, ter dovršena v detajlu in celoti. V opazovalcu vzbuja mešane občutke, noče biti profana, odraža prisotnost nepopustljivega nadzora, a je v svoji asketski drži lahko tudi nenavadno privlačna. Težko bi našli zvezo s stanovanjsko tipologijo ali z lokalno stavbarsko tradicijo, prej je opazno bližanje sakralnemu značaju, kar bi moglo biti v neposredni bližini vaške cerkve težavno – a se zdi, da ni.

Notranjost razkrije prisposobo ognjišča v domu za dva. Prostorsko raziskovanje pripelje do nenavadnih transformacij; tektonski dimnik se dematerializira v pasovni svetlobnik, korpus peči pa se združi s kopalniškimi modulom. K celotnemu vzdušju največ prispevata osrednji kuhinjski polotok in izbira masivnega lesa za obloge ter vgradno pohištvo. Hiša Dimnik površinsko naredi vtis s svojo podobo, detajli in izvedbo, trajneje pa se opazovalca dotakne na nezavedni ravni, z močjo orkestrirane napetosti. Skoraj sakralni objekt postavi poleg cerkve v enoten skyline in ga nameni vsakdanji uporabi; gradi iz betona in oblači v les, artikulira trden ovoj, pa vendar omogoči naravi, da steče skozi notranjost.

Za doprinos na področju raziskovanja sodobnih oblik bivanja v odnosu do arhetipske podobe in izkušnje doma je hiša Dimnik v Logatcu nominirana za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo.

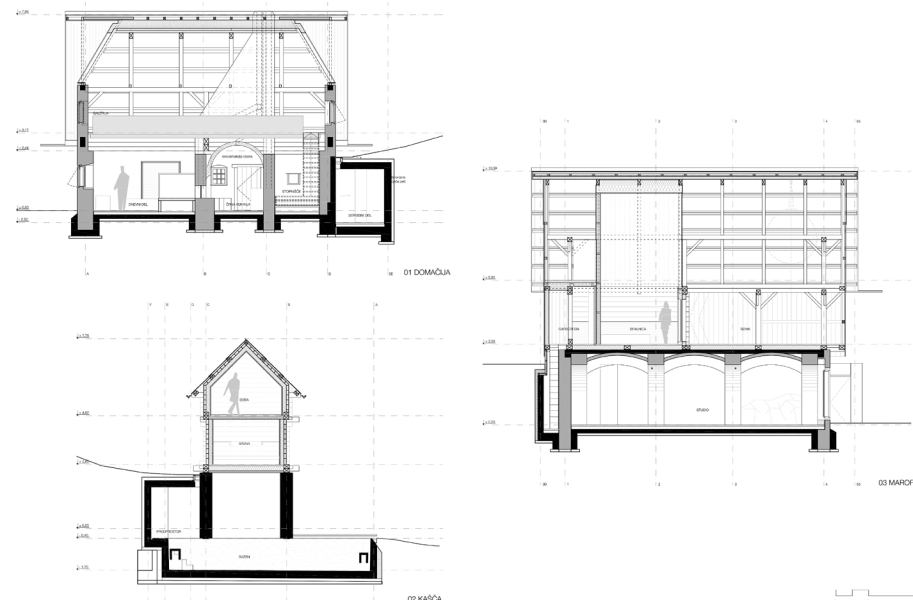
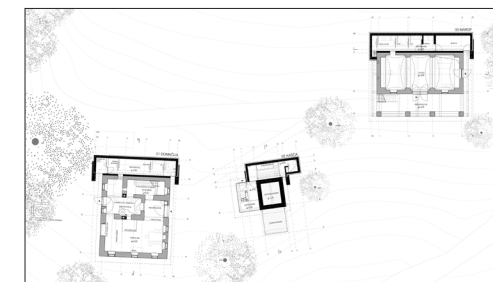
Nominacija za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo:
Prenova domačije Vrlovčnik v Matkovem kotu

Avtorji: ROK ŽNIDARŠIČ, JERNEJA FISCHER KNAP, ŽIGA RAVNIKAR

Staro domačijo na strmi brežini, v pristnem naravnem okolju s slikovitimi pogledi na okolico, tvorijo hiša, kašča in dodatno gospodarsko poslopje, poimenovano marof. Stavbe, ki so osno postavljene v gručo, so že pred časom izgubile prvotno namembnost, prenova pa je omogočila, da so se ohranile vsaj kot historične lupine in da bodo mogle v prihodnosti znova prispevati k življenju v Matkovem kotu. Stavbe so s prenovo dobile nove vsebine, ob tem pa ohranile nekdanjo slikovito fiziognomijo, ki je rezultat prepleta prostorov za bivanje in kmečko delo. Pristop k prenovi je premišljen in konceptualno jasen: kakovostna historična stavbna substanca je dosledno ohranjena, očiščena, sanirana in dopolnjena z novimi elementi, ki so zasnovani spoštljivo, a kljub temu dovolj samozavestno in prepoznavno. Originalne strukture so tako postale okvir za nove programe, ki so vanj umeščeni z minimalnimi posegi; utilitarne funkcije, ki jih zahteva sodobno življenje, so umaknjene v podzemne širitve med obstoječimi zidovi in brežinami. Prenova dosledno sledi konservatorskim principom, po drugi strani pa je v njej spretno, dosledno in inteligentno izraženo tudi kakovostno sodobno arhitekturno hotenje, ki je poudarjeno predvsem v pretanjeni likovni reinterpretaciji fasad, notranjih prostorov in arhitekturnih detajlov.

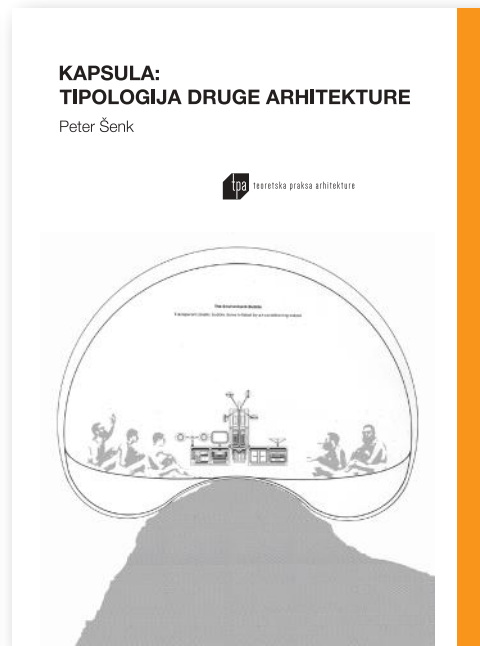
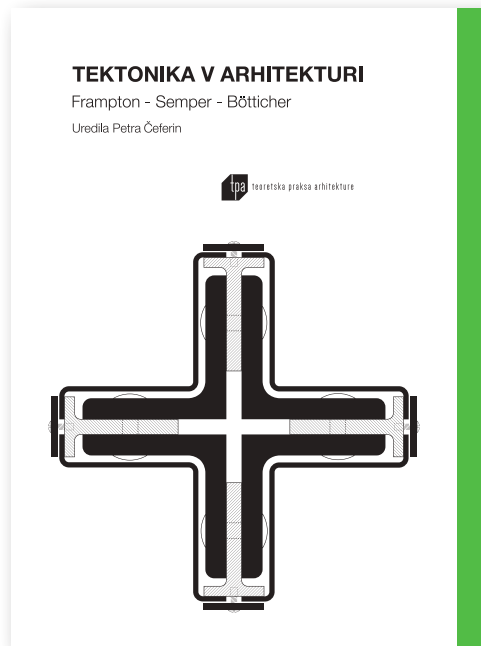
Za doprinos k ohranjanju stavbne dediščine, kulturne krajine in prostorske identitete ter zaradi konceptualne jasnosti in dosledne izvedbe je prenova domačije Vrlovčnik v Matkovem kotu nominirana za Plečnikovo medaljo za aktualno realizacijo.

Nominacija za Plečnikovo medaljo za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture:
Knjižna zbirka TPA – Teoretska praksa arhitekture

Avtorji zbirke/člani uredniškega odbora: RADO RIHA, TADEJ GLAŽAR, PETER ŠENK, PETRA ČEFERIN

Oblikovalec zbirke: ALJOŠA KOLENC

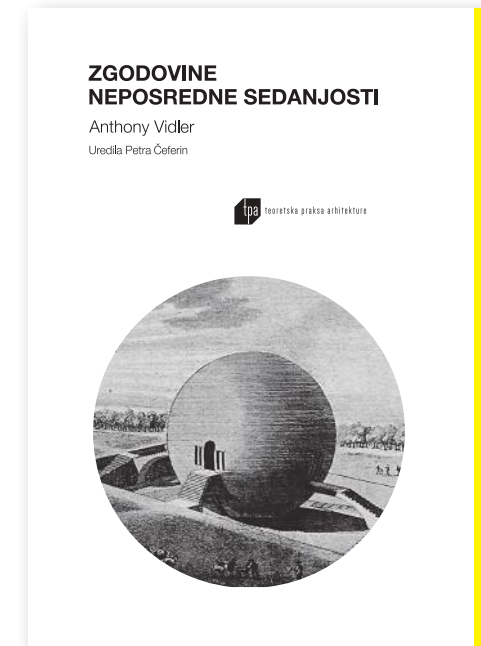

TPA – Teoretska praksa arhitekture, je zbirka knjig s področja arhitekturne teorije, ki jo skupaj izdajata Filozofski inštitut Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti v sodelovanju s Fakulteto za arhitekturo Univerze v Ljubljani.

Knjige vključujejo strokovna besedila posameznih avtorjev na določeno raziskovalno temo. Zbirka je namenjena objavljanju prevodov temeljnih teoretskih besedil arhitekture in izvirnih del arhitekturne teorije domačih avtorjev, ki jim je skupno, da nosijo v sebi odgovore na aktualne probleme arhitekture. Zbirka ima dve izhodišči. Prvo je, da arhitektura danes obstaja in deluje v različnih pojavnih oblikah, ki jih ni več mogoče zajeti s klasično dvojico teorije in prakse. Drugo pa je, da je danes za arhitekturo bistvena njena povezanost z drugimi miselnimi po-

lji, predvsem s filozofijo. Slovenski kulturni prostor zbirka bogati s poglobljenim znanstvenim raziskovanjem arhitekturne teorije, ki v svojem bistvu ni usmerjeno retrospektivno, temveč nasprotno, projekтивно, in tako sega čez okvire sedanjosti in svoj pogled usmerja v prihodnost. Zbirka ne nudi pravih odgovorov, temveč postavlja prava vprašanja, ta pa imajo generativno moč za alternativne odgovore. Tipični bralec je najverjetneje arhitekt ali filozof, ki ga zanimajo vse dimenzije prostora in se z njim tudi profesionalno ukvarja na teoretski ali praktični ravni.

Za doprinos k slovenski arhitekturni teoriji in k vidnejši prisotnosti arhitekture v znanstvenem in kulturnem prostoru je knjižna zbirka TPA – Teoretska praksa arhitekture, nominirana za Plečnikovo medaljo za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture.

Sklad arhitekta Jožeta Plečnika
Karlovska 3, 1000 Ljubljana

- UPRAVNI ODBOR SKLADA:
1. izr. prof. Miha Dešman, u.d.i.a., predsednik UO
 2. prof. mag. Peter Gabrijelčič, u.d.i.a., FA
 3. prof. Marjan Ocvirk, u.d.i.a., Odbor
 4. mag. Miran Gajšek, u.d.i.a., MOL OUP
 5. dr. Davorin Gazvoda, u.d.i.k.a., BF
 6. Andrej Hrausky, u.d.i.a., DAL
 7. mag. Andrej Goljar, u.d.i.a., ZAPS
 8. Barbara Radovan, u.d.i.a., MOP
 9. Nada Zoran, um. zg., MK
 10. dr. Breda Mihelič, um. zg., UIRS
 11. prof. dr. Ana Kučan, u.d.i.k.a., BF

SKUPŠČINA SKLADA: Predsednik skupščine sklada: Zoran Jankovič, župan Mestne občine Ljubljana

1. AMBIENT, Miha Kerin, u.d.i.a.
2. URBANISTIČNI INŠTITUT RS, dr. Breda Mihelič, um. zg.
3. BIOTEHNIŠKA FAKULTETA, dr. Davorin Gazvoda, u.d.i.k.a.
4. LUZ, Ferdo Jordan, u.d.i.a.
5. MO MARIBOR
6. SAZU, prof. dr. Fedja Košir, u.d.i.a.
7. MOL – oddelek za kulturo, Jerneja Batič, um. zg.
8. MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR, Barbara Radovan, u.d.i.a.
9. MINISTRSTVO ZA KULTURO, Nada Zoran, um. zg.
10. DESSA, Andrej Hrausky, u.d.i.a.
11. ZAPS, mag. Andrej Goljar, u.d.i.a.
12. FAKULTETA ZA ARHITEKTURO, prof. mag. Peter Gabrijelčič, u.d.i.a.
13. DRUŠTVO ARHITEKTOV LJUBLJANE
14. DRUŠTVO KRAJINSKIH ARHITEKTOV SLOVENIJE
15. DRUŠTVO OBLIKOVALCEV SLOVENIJE
16. RIKO d.o.o Ljubljana, Janez Škrabec, Polona Lovšin
17. ARCADIA SVETILA d.o.o., Matjaž Mavsar
18. OBČINA DOMŽALE, Toni Dragan, župan, Zoran Vitorovič, u.d.i.a.
19. WIENERBERGER OPEKARNA ORMOŽ d.d., Irena Hošpel
20. OBČINA VITANJE, Mirko Polutnik, župan
21. UM, FAKULTETA ZA GRADBENIŠTVO, PROMETNO INŽENIRSTVO IN ARHITEKTURO, prof. dr. Metka Sitar
22. MO PTUJ, Miran Senčar, župan
23. ACO d.o.o., Ferdo Možič